

ROBIN HOBB
**CORABIA
NEBUNĂ**

VOLUMUL 2
ÎNĂLȚAREA DRAGONULUI
PARTEA A DOUA A TRILOGIEI CORĂBIILE ÎNSUFLEȚITE

Traducere din limba engleză de
ANA-VERONICA MIRCEA

ARMADA

conta pentru ei cel mai mult. În glandele și în veninul ei se aflau cunoștințele străvechi ale speciei. Trebuia să le dezvăluie celorlalți înainte de a o porni în susul fluviului pentru a-și începe preschimbarea. Judecând după cum se gârbovea și se zvârcolea prin apă, se îndoia că ea, una, putea să înoate în susul fluviului. Însă avea să-i caute pe ceilalți ca să le împărtășească tot ce știa.

Se săltă pentru scurt timp în Gol, gustând vântul sărat. Pe puntea corabiei argintii, oamenii țipară la vederea ei. Se grăbi să se scufunde iarăși și luă o hotărâre. Corabia se îndrepta către insule. Dincolo de insule era continentul, iar pe continent se afla gura fluviului care urca spre pământurile unde se făureau coconii. Ele îi erau ținta. Putea rămâne alături de corabia argintie atât timp cât mergeau în aceeași direcție. Poate că de acolo avea ceva de aflat. În plus, o intrigau micile animale cugetătoare de pe punte. Avea să le cerceteze. Când avea să se reîntâlnească în sfârșit cu semenii săi încă în viață, avea să le dezvăluie și propriile ei amintiri. Viața ei în temniță îi putea oferi speciei măcar atât. Cea Care Își Amintește coborî mai în adânc și încercă să-și destindă mușchii diformi. Când reveni aproape de suprafață, descoperi unde trebuie să stea pentru ca apa învolburată de trecerea corabiei s-o ajute să înainteze. Se instalează acolo și-și continuă drumul către împlinirea propriului destin.

CUPRINS

20. Piraterie.....	5
21. Refacere.....	42
22. Răzgândire.....	71
23. Consecințe.....	95
TOIUL VERII.....	105
24. Inele de Aur.....	107
25. Lansarea lui <i>Paragon</i>	120
26. Compromisuri.....	140
27. Întemeierea regatului.....	174
28. Plecarea lui <i>Paragon</i>	194
29. Toate drumurile duc la Bingtown.....	211
30. Proba finală.....	232
31. Acalmia.....	257
32. Furtuna.....	279
33. Dovezi.....	314
34. Oracolul.....	342
35. Trehaug.....	380
36. Dragon și Satrap.....	410
37. Moartea orașului.....	430
38. Căpitanul lui <i>Paragon</i>	459
39. Înălțarea dragonului.....	472
40. Amintirea aripilor.....	482

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HOBB, ROBIN

Corabia neună. Înălțarea dragonului / Robin Hobb; trad. din lb. engleză: Ana-Veronica

Mircea. — București: Nemira Publishing House, 2021

2 vol

ISBN 978-606-43-1028-6

Vol. 2. : Înălțarea dragonului. - 2021. - ISBN 978-606-43-1025-5

I. Mircea, Ana-Veronica (trad.)

821.111

Robin Hobb

THE MAD SHIP

Copyright © Robin Hobb, 1999.

All rights reserved.

Robin Hobb asserts the moral right to be identified as the author of this work.

© Nemira, 2021

ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**.

Tiparul executat de ARTPRINT SRL

Tel: 0723.13.05.02, e-mail: office@artprint.ro

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestor lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1025-5

Cu prada în fața ochilor, toate îndoielile i se risipiră aidoma cețurilor dimineții într-o zi însoțită. Tot ce împărțise cu Wintrow, tot zbuciumul lui sufletesc, toate temerile lui și toate regulile moralei, toate se desprinseseră de ea ca vopseaua de lemnul-vrăjitor însuflețit. Când îl auzi pe năierul de cart strigând că se vedea o pânză, în ea se trezi ceva străvechi: venise timpul să-nceapă vânătoarea. Când pirații de pe puntea ei repetară strigătul feroce al omului de pe gabie, dădu la rândul ei glas unui țipăt ascuțit, ca al șoimului care se năpustește asupra prăzii. Mai întâi se zări pânza și apoi corabia, fugind cu disperare de *Marietta*. Vasul mai mic hăituia prada, în vreme ce *Vivacia*, până atunci ascunsă după un promontoriu, se avânta în largul mării, alăturându-se urmăririi.

Echipajul o conducea așa cum nu mai fusese condusă niciodată, desfășurând pânză după pânză, până ce catargele și vergele i se încordară, prinzând suflarea vântului. Pânzele i se umflau și șuierul aerului pe lângă obrajii ei îi trezea amintiri care nu veneau din viețile oamenilor. Își ridică mâinile, cu degetele îndoite ca niște gheare, și le întinse către corabia care fugea. Un bubuit sălbatic, ca de tunet, îi umplu trupul fără inimă și fără sânge, înfierbântând-o până la frenezie. Se aplecă în față, netezindu-și

trupul din scânduri până ce căpătă o iuteală care-i făcu echipajul să chiuie, entuziasmat. Tăia valurile împroșcând cu spumă albă.

– Vezi? strigă Kennit triumfător, cu mâinile încleștate de balustrada de la prora. E în sângele tău, doamna mea! Știam eu! Pentru asta ai fost făurită, nu ca să-ți porți liniștită încărcătura, cum duce o țarancă o găleată cu apă. După ei! Ah, te-au văzut; te văd, uite cum fug! Dar n-o să le folosească la nimic.

Alături de Kennit, Wintrow se ținu strâns de balustradă. Sub sărutarea aspră a vântului sărat, din coada ochilor i se prelingeau lacrimi. Nu scotea niciun sunet. Avea fălcile strâns încleștate, aproape tot atât de strâns cum își ținea dezaprobarea înlăuntrul lui. Dar îl trădau bătăile nebunești ale inimii. Sângele îi cânta în ritmul acelei urmăriri. Tot sufletul îi vibra în așteptarea capturii. Își putea nega entuziasmul față de sine însuși, dar nu-l putea ascunde de ea.

Kennit și Sorcor nu-și aleseseră prada la întâmplare. Zvonul despre *Țâfnosul* ajunsese la urechile lui Sorcor cu săptămâni în urmă. Lui Kennit i-l împărtășise mai de curând, după ce-l văzuse refăcându-se pe zi ce trecea. Căpitanul Avery, de pe *Țâfnosul*, se lăudase nu doar în portul Jamaillia, ci și în altele mai mici că niciun pirat, oricât de cutezător sau de plin de virtuți, nu putea să-l descurajeze, făcându-l să renunțe la negoțul cu sclavi. Se lăudase prosteste, îi spusese Kennit *Vivaciei*. Avery avea deja o reputație cunoscută tuturor. Nu transporta decât marfă de cea mai bună calitate, sclavi educați, care puteau fi întrebuințați ca preceptor, servitori în casă sau intendenți. Mai transporta și cele mai rafinate mărfuri pe care le găseai în Jamaillia: băuturi alcoolice fine și tămâie, parfumuri și obiecte din argint migălos lucrate. Mușteriii săi din Chalced se așteptau să le aducă tot ce puteau fi mai frumos și mai extravagant și îl plăteau ca atare. Corabia lui era o țință bogată, dar nu era ceea ce-și alegea Kennit de obicei. De ce să atace o corabie rapidă și bine înarmată, cu un echipaj disciplinat, când erau atât de multe alte prăzi ușor de luat în stăpânire? Dar Avery se lăudase mult prea des și cu mult prea multă nesăbuință. O asemenea nerușinare nu putea fi

trecută cu vederea. Și Kennit avea o reputație de păstrat; Avery fusese destul de neghiob cât să i-o pună la îndoială.

Nu doar o singură dată, Kennit se dusese la bordul *Mariettei* ca să plănuiască atacul împreună cu Sorcor. *Vivacia* știa că discutaseră despre cele mai potrivite locuri pentru o ambuscadă. Ea pusese întrebări, dar el ocolise răspunsurile, lăsându-i curiozitatea nesatisfăcută.

În vreme ce ea și *Marietta* se apropiau de pradă din direcții opuse, *Vivacia* își amintea ce îi spusese Wintrow în noaptea trecută. Vorbise pe șleau, condemnând faptele lui Kennit.

– Urmărește corabia asta de dragul gloriei, nu al dreptății, susținuse el pe un ton acuzator. Altele au la bord mult mai mulți sclavi, care suferă din pricina mizeriei și a lipsurilor. Din câte am auzit, Avery nu-i înlănțuie, îi lasă liberi sub punte. E generos cu mâncarea și cu apa, așa că marfa lui ajunge la cumpărători în stare foarte bună și se vinde pe bani frumoși. Kennit nu i-a ales corabia fiindcă detestă sclavia, ci de dragul bogăției și al faimei.

Ea îi cântărise o vreme cuvintele.

– El nu simte asta când se gândește la ea, răspunsese.

Și nu mai vorbise despre asta, fiindcă nu-și putea da seama, fără niciun dubiu, ce simte, de fapt, Kennit. Știa că-n el sunt adâncuri pe care le ascunde de toată lumea. Încercase să îndrepte discuția către o altă interpretare.

– Nu cred că sclavii de sub punțile lui vor fi mai puțin recunoscători că li se redă libertatea decât cei ținuți în mizerie și lipsuri. Crezi că sclavia devine acceptabilă dacă sclavul e tratat ca un cal sau ca un câine foarte valoros?

– Bineînțeles că nu! ripostase Wintrow, iar ea condusesese conversația pe căi care îi îngăduiau să-și susțină părerea cu mai multă pricepere.

Abia în ziua aceea putuse să dea un nume suvoielui de sentimente care îl străbătea pe Kennit când vorbea despre *Țâfnosul*. Era pofta de vânatoare. Micul vas care părea să zboare în fața lor era o frumusețe, îl ispita pe Kennit așa cum e ispitită o pisică de un fluture care-și agită aripile. Fiind o fire practică,

n-ar fi ales o pradă atât de greu de capturat. Dar nici nu putea să reziste tentației de a intra în luptă odată ce fusese provocat.

Pe măsură ce distanța dintre *Vivacia* și mica goeletă cu două catarge se micșora, Wintrow simțea crescând în el o nerăbdare care-l îngrețoșa. Îl prevenise pe Kennit în repetate rânduri că pe punțile *Vivaciei* nu trebuie vărsat sânge. Încercase să-i explice piratului că o corabie vie păstrează pentru totdeauna amintirile măcelului, dar nu izbutise să-i descrie cât de grea e povara lor. Dacă piratul nu-i dădea ascultare, dacă îngăduia luptele pe punțile ei sau, mai rău, dacă executa acolo prizonieri, Wintrow nu credea că *Vivacia* o să facă față. Când se străduise să-l convingă că nu trebuie folosită pentru piraterie, Kennit îl ascultase plictisit, apoi îl întrebase sec de ce crede că a capturat corabia vie. Wintrow preferase să ridice din umeri și să tacă. Dacă ar fi insistat, putea să-l provoace pe Kennit să-i arate că e stăpânul lui și al corabiei.

Echipajul *Țâfnosului* era pe greement, întinzând pânze cu frenezie. Dacă l-ar fi urmărit doar *Marietta*, *Țâfnosul* ar fi putut să scape. Corabia vie nu era doar mai iute decât goeletă, dar se afla și într-o poziție care îi îngăduia s-o împingă în canal. O clipă, Wintrow crezu că *Țâfnosul* o să treacă de ei, îndreptându-se spre largul mării. Pe urmă se auzi o poruncă dată cu furie și văzu corabia cu sclavi coborând o pânză ca să nu fie purtată spre țărm și să eșueze. Câteva minute mai târziu, *Marietta* și *Vivacia* o încolțiră. Cârligele de abordaj zburară de pe *Marietta* pentru a cădea pe punțile *Țâfnosului*, înfigându-se în ele. Echipajul renunță la încercarea de a fugi și se grăbi să se apere. Era bine pregătit. Azvârli vase incendiare, ca să-și împrăstie flăcările pe coca și pe punțile *Mariettei*. Năierii îmbrăcară armuri ușoare, de piele, și își luară săbiile cu dezinvoltura luptătorilor cu experiență. Alții, cu arcuri pe umăr, se cățărau pe greement cu iuțeală. Pe *Marietta*, o parte dintre pirăți își apăra vasul, înăbușind flăcările cu bucăți de velă ude, pe când alții manevrau catapultele. O ploaie de pietre cădea neîncetat asupra *Țâfnosului*. Între timp, parâmele de abordaj trăgeau ghinionistul vas cu sclavi tot mai aproape de *Marietta*,

unde pirăți însetați se sânge se îngrămădeau cu nerăbdare lângă copastie. Ca număr, depășeau cu mult echipajul *Țâfnosului*.

Pe *Vivacia*, oamenii înșiruiți pe lângă copastie priveau înfruntarea cu invidie. Strigau către confrății lor pirăți, dându-le sfaturi, și chiuiău entuziasmați. Pe greementul *Vivaciei* urcară arcași și o rafală de săgeți lovi echipajul și punțile *Țâfnosului*. Numai așa puteau lua parte la luptă, dar participarea lor semăna moarte. Apărătorii *Țâfnosului* nu erau lăsați să uite că în spatele lor e un al doilea dușman. Pe uituci îi străpungeau săgețile. Kennit o ținea pe *Vivacia* pe margine, cu prora către cele două corăbii înțeleștate în luptă. El stătea pe puntea proră, strângând în mâini balustrada. Îi vorbea galionului cu voce scăzută, părând să-l instruiască. Din când în când, câte o pală de vânt îi aducea cuvintele la urechile lui Wintrow, dar îi erau evident adresate corabiei.

– Acolo, îl vezi? Primul care-a sărit peste copastie și a ajuns pe puntea dușmanului, cel cu basma roșie. E Sudge, un hoțoman excelent, el trebuie să fie mereu primul. În spatele lui, ăla e Rog. Flăcăul ăsta îl idolatrizează pe Sudge și din pricina asta și-ar putea găsi moartea într-o zi...

Vivacia dădea din cap, sorbind din ochi scena. Își ținea pumnii înțeleștați pe piept și buzele întredeschise, incitată. Când intra în comuniune cu ea, Wintrow îi simți entuziasmul confuz. Sentimentele oamenilor de la bord – un amestec de sete de sânge, invidie și entuziasm – o izbeau ca un flux în creștere. Ca un val aparte, veneau sentimentele lui Kennit, mândru de oamenii lui. Pirății în haine strălucitoare năpădeau puntea *Țâfnosului* ca o hoardă de furnici și se împrăstiau, intrând în luptă. Vântul și întinderea de apă dintre corăbii înăbușeau înjurăturile și urletele. Dacă *Vivacia* știa că de pe greementul ei zboară săgeți care străpung carne omenească, nu se trăda nicidecum. Privit de la distanță, măcelul era un spectacol de mișcare și culoare. Avea ceva fastuos, dramatic, antrenant. Un bărbat căzu de pe greementul *Țâfnosului*. Se izbi de o vergă, se legănă o clipă agățat pe ea, apoi se strivi de punte. Wintrow se cutremură în momentul izbitorii, dar *Vivacia* nici măcar nu clipi. Atenția îi era îndreptată spre

puntea proră, unde căpitanul corabiei atacate se lupta cu Sorcor. Lama fină a sabiei căpitanului Avery străluci ca un ac de argint când o repezi spre piratul mai masiv decât el. Sorcor pară lovitura cu sabia scurtă din mâna lui stângă și atacă la rândul său cu sabia lungă din mâna dreaptă. Moartea dansa între ei. *Vivaciei* îi străluceau ochii.

Wintrow aruncă o privire piezișă spre Kennit. De acolo, de la distanță, corabia vedea înfocarea luptătorilor și desfășurarea luptei, dar era ferită de ororile ei. Sângele nu-i împrăștia punțile, iar vântul îndepărta de ea fumul și țipetele răniților și muribunzilor. Așa cum se întinde o pată, șuvoiul de pirai cuprindea încet, dar sigur, punțile vasului capturat. *Vivacia* vedea totul, dar era ruptă de ceea ce se petrecea. Oare Kennit voia s-o deprindă cu violența încetul cu încetul?

Wintrow își dresese glasul.

– Acolo mor oameni, spuse. Se încheie vieți în durere și groază.

Vivacia îi aruncă o scurtă privire, apoi își îndreptă din nou ochii spre luptă. Îi răspunse Kennit.

– Ei au vrut-o, sublinie. Au ales știind foarte bine că au șanse să moară. Și nu vorbesc doar despre oamenii mei curajoși, care se aruncă în luptă cu plăcere. Cei de pe *Țâfnosul* se așteptau să fie atacați. Ei ne-au stârnit. S-au lăudat că sunt gata să ne-nfrunte. Nu uita că au luat la bord veste de piele, săbii și arcuri. De ce-ar fi făcut-o, dacă nu se așteptau la o luptă, dacă nu știau că *merită* să fie atacați?

Râse gutural. Apoi își răspunse singur.

– Nu, ceea ce vezi acolo nu e un măcel. E o înfruntare a voințelor. S-ar putea spune chiar că e manifestarea fizică a eternului conflict dintre dreptate și nedreptate.

– Mor oameni, repetă Wintrow cu încăpățănare.

Încercă să pună convingere în cuvinte, dar simți că încrederea în propriile păreri pălește sub înrâurirea vorbelor lui Kennit, care admise, cu glas mios:

– Oamenii mor dintotdeauna. Acum, aici, pe puntea asta, viața din noi doi se stinge, ne ofilim aidoma trecătoarelor flori

ale verii. *Vivacia* ne va supraviețui tuturor, Wintrow. Moartea nu e rea. Corabia a absorbit mai multe vieți pentru a se însufleți, nu-i așa? Gândește altfel, Wintrow. Corabia e zi de zi martoră la viața sau la moartea noastră? E la fel de ușor să spui și una, și alta. Da, e durere și violență. Fac parte din toate creaturile și, în sine, nu sunt rele. Violența unei inundații smulge copacii de pe maluri, dar pământul hrănitor și apa pe care le aduce oferă în schimb mult mai mult. Noi, doamna mea și cu mine, suntem luptători pentru dreptate. Dacă trebuie să-nlăturăm răul, s-o facem repede, chiar dacă asta înseamnă durere.

Vocea îi era joasă și plină, ca un tunet îndepărtat, și tot atât de răscolitoare. Wintrow știa că undeva, în aparent neîntrerupta țesătură a acelei logici, sunt fire scăpate. Dacă ar fi găsit unul, ar fi putut deșira întreaga înșiruire a argumentelor. Se mulțumi cu un verset citit cândva într-o carte:

– Una dintre diferențele dintre bine și rău e faptul că binele poate să îndure existența răului și totuși să învingă. Însă, în cele din urmă, răul este întotdeauna înfrânt de bine.

Kennit zâmbi cu blândețe și clătină din cap.

– Wintrow, Wintrow. Gândește-te la ceea ce ai spus. Ce soi de bine sumbru poate tolera răul, îngăduindu-i să continue? O face acel bine care se teme să nu-și piardă confortul și adăpostul de primejdii și care se preschimbă dintr-un bine veritabil într-o mulțumire de sine oarbă. Să-i întoarcem spatele suferinței de pe corabia aia, spunându-ne că noi, aici, suntem oameni liberi, că pentru sclavii de acolo nu putem face nimic, că nu le rămâne decât să-și poarte de grijă singuri? Cu siguranță că nu așa ceva te-au învățat la mănăstire.

– Nu asta am vrut să spun! ripostă Wintrow, indignat. Binele îndură răul așa cum îndură piatra ploaia. Nu-l tolerează, ci...

– Cred că s-a terminat, îl întrerupse Kennit cu voce suavă.

De pe *Țâfnosul* erau aruncate leșuri în mare. Niciun șarpe nu se sălta să le înșface. Rapidă și curată, corabia nu-i atrăsese niciodată, nu o urmăreau. Pavilionul era smuls de pe catarg. Un

steag al corbului, roșu cu negru, îi luă cu iuteală locul. Pirații deschiseră tambuchiurile. Sclavii începură să iasă pe punte. Kennit se uită peste umăr.

– Etta, ai grijă să fie pregătită barca. Vreau să merg să văd captura noastră.

Se întoarse spre Wintrow.

– Vrei să mă-nsoțești, flăcăule? Ar fi instructiv să vezi cunoștința celor pe care i-am salvat. Ți-ai putea schimba părerea despre ceea ce facem.

Wintrow clătină încet din cap.

Kennit râse. Pe urmă vocea i se schimbă.

– Vino oricum. Repede, nu pierde timpul. O să te educ în ciuda voinței tale.

Wintrow bănuia că, în realitate, piratul nu vrea să-l lase să vorbească între patru ochi cu *Vivacia* despre ceea ce văzuseră. Kennit voia să fie cuvintele lui cele luate în considerare de corabie când o să se gândească la capturarea *Țâfnosului*. Băiatul strânse din dinți, dar se întoarse cu spatele spre co-pastie, pregătindu-se să se supună poruncii. Putea să îndure. Avu un șoc când Kennit își puse un braț pe umerii lui. Se aplecă spre el, ca și cum ar fi vrut să se sprijine.

– Învață să pierzi cu grație, Wintrow, spuse cu glas prietenos. Pentru că, de fapt, nu pierzi. Câștigi ceea ce trebuie să te-nvăț. Și am multe să te învăț, îl asigură, strâmbându-și buzele când își lăți zâmbetul.

*

Mai târziu, în barcă, când se îndreptau spre *Țâfnosul*, piratul se aplecă spre urechea lui Wintrow.

– Băiatul meu, chiar și o piatră e măcinată în cele din urmă de ploaie. Și piatra n-are de ce să se rușineze pentru asta.

Îl bătu prietenește pe umăr, apoi își îndreptă spatele. Se uită dincolo de scânteierea apei către captura sa, radiind de încântare.

*

Pe drumul ei grăbit prin crângul din spatele casei și apoi în josul stâncilor, rafalele de vânt aduceau către Althea notele răzlețe ale unui cântec din fluier. Făgăduise că se întâlnește cu Brashen și Amber la amiază, lângă corabia abandonată pe plajă. Aveau să-i dea vestea împreună. Neliniștea era un ghem supărător în stomac când se întreba cum o să reacționeze *Paragon*. Notele care îi ajungeau la urechi nu erau cu adevărat o melodie; îi sunau ca un soi de încercare. Probabil că un copil se juca pe plajă.

Judecând după profunzimea notelor ar fi trebuit să se aștepte să vadă galionul orb suflând într-un fluier de cioban de dimensiuni impresionante. Absorbit de ceea ce făcea, *Paragon* era transfigurat. Fruntea nu-i mai era încrețită, iar poziția umerilor nu mai lăsa impresia că se teme de un atac. Părea o creatură cu desăvârșire diferită de corabia bizară și bănuitoare cu care se împrietenise cu atât de mult timp în urmă. Trecu prin câteva clipe de gelozie la gândul că Amber izbutise o asemenea schimbare.

Fluierul imens era, fără îndoială, făurit de Amber. Althea clătină din cap, nemulțumită de ceea ce i se părea deodată unul dintre lipsurile ei. În toți anii de când îl cunoștea pe *Paragon*, nu se gândise niciodată să-i aducă daruri ca acelea pe care i le oferea Amber. Făuritoarea de mărgele venea cu jucării și tot soiul de flecușete ca să dea de lucru mâinilor și minții lui. Althea îi era prietenă de atâta vreme și nu văzuse niciodată în el nimic altceva decât o corabie vie eșuată. Ținea la el, îl considera o persoană, nu un obiect. Totuși, în mintea ei, imaginea lui nu se schimbase niciodată. *Paragon* îi dezamăgise pe cei care se încrezuseră în el, era o corabie vie periculoasă și n-avea să mai navigheze niciodată. Amber desferecase acea parte a lui care era un copil vioi, dar în amorțeală, și care reacționase. Asta îi schimbase corabiei starea de spirit.

Când ajunse mai aproape, Althea șovăi preț de câteva clipe. Corabia cânta fericită, fără să simtă prezența ei. Galionul fusese sculptat dându-i-se înfățișarea unui războinic bărbos, cu fața

colțuroasă. Cu ani în urmă, o bardă sau o secure îi ciopârțise chipul, scoțându-i ochii. Acum, în ciuda bărbii și a părului zbârlit, ceea ce rămăsese din fața lui avea ceva bizar de copilăresc. Althea venise să-l convingă, împreună cu Brashen și Amber, să mai dea o dată piept cu menirea sa, în a cărei îndeplinire eșuase atât de spectaculos. Venise să-i răpească ziua însorită galionului copilăros, care cânta la fluier. Avea să-i ceară să facă tocmai ceea ce îl speria cel mai mult. Ce urmări putea avea asta pentru el? Pentru prima dată de când aflase planul lui Brashen, se întrebă cu adevărat cum avea să-l afecteze pe *Paragon*. Pe urmă se gândi la *Vivacia* și asta îi aspri inima. *Paragon* era o corabie vie. Fusese creat ca să străbată mările și, dacă ea putea să-i redea asta, ar fi însemnat mult mai mult decât oricare dintre flecușetele dăruite de Amber.

Refuză să se gândească la ceea ce li se putea întâmpla tuturor dacă el dădea greș din nou.

Simți miros de foc și de mâncare. De când venise vara cu căldura ei, Amber gătea cel mai adesea afară, pe plajă. În interiorul lui *Paragon* făcuse treptat mai multe schimbări; Althea era de acord cu unele, dar altele o scandalizau. Cabina căpitanului acum strălucea, cu tot lemnul lustruit și uleiat. Tot ce era din aramă fusese lustruit cu bucăți de piele și sclipea. Dulapurile stricate și balamalele smulse fuseseră reparate cu mare dăruire. Încăperea miroasă a ulei din semințe de in, a terebentină și ceară. În serile când aprindea înăuntru un felinar, Amber părea înconjurată doar de miere și de aur.

Scandalizatoare era trapa tăiată în podea ca să poată coborî în cală. Atât Brashen, cât și Althea fuseseră șocați când dăduseră cu ochii de ea. Amber încercase să le explice că dorise să ajungă cât mai repede în cală, la materialele ei de lucru, dar niciunul dintre cei doi nu acceptase așa ceva. Nicio corabie, îi explicaseră ei, n-are trapă în cabina căpitanului. Chiar și bine zăvorâtă și acoperită cu un covor de cea mai bună calitate, o ofensa pe Althea.

Amber refăcuse și alte părți ale corabiei. Soba de gătit din cambuză fusese curățată și lustruită. Deși își pregătea mâncarea

pe plajă, își ținea acolo vasele și proviziile. Althea n-ar fi putut spune cum făcea față înclinării punții. Amber se mulțumea să susțină că restaurarea acelor părți îl ajuta pe *Paragon* să se simtă mai bine, așa că o făcuse. Nisipul fusese scos din toată corabia. Fuseseră curățate și fărâmele de mușchi și de alge aduse de vânt și rămase agățate. În întreaga corabie, puseseră vase în care arseseră ierburi aromatice, pentru ca fumul lor s-alunge mirosul de umezeală și insectele. Toate ușile, hublourile și trapele tambuchiurilor se închideau acum perfect. Făcuse totul înainte de discuția despre relansarea lui *Paragon* la apă. Althea se gândi o clipă la asta, apoi își lăsa presupunerile deoparte.

– *Paragon*! strigă ea.

El își desprinsese fluierul de buze și îi zâmbi.

– Althea! Ai venit la mine în vizită!

– Da, am venit. Brashen și Amber sunt și ei aici?

– Unde altundeva? Întrebă el vesel. Sunt înăuntru. Dintr-un motiv oarecare, Brashen a vrut să se uite la mecanismul timonei mele. Amber e cu el. Vor ieși imediat.

– Fluierul e superb. E nou?

El păru stânjenit.

– Nu tocmai. Îl am de o zi sau două, dar încă nu sunt în stare să cânt nimic. Amber spune că n-are importanță dacă nu pot să urmăresc un cântec. Spune că, atâta vreme cât îmi place ce cânt, am muzica mea. Dar eu aș vrea să pot cânta melodiile.

– Cred că Amber are dreptate. O să izbutești cu timpul, după ce o să te-nveți cu fluierul.

Tipete de pescăruși iritați o făcură pe Althea să-ntoarcă brusc capul. Pe plajă, la mare depărtare, două femei se îndreptau spre corabie. Un bărbat corpulent le urma mișcându-se cu greutate. Althea se încruntă. Veneau prea devreme. Încă nu stătuseră de vorbă cu *Paragon*, care avea să descopere curând că se luase o hotărâre fără să fie întrebat. Trebuia să-i scoată pe Brashen și Amber afară cât mai repede, înainte de sosirea celorlalți.

– Ce i-a supărat pe pescăruși?